

„Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky.“
(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

březen 2013

Velice srdečně vás všechny zdravím tím TAK PRAVÍ PÁN z Iz.46:10:

„Který oznamuji při počátku dokonání, a hned zdaleka to, co se ještě nestalo; řeknu-li co, rada má se koná, a vše, co mi se líbí, činím.“

Bůh Svůj spásný plán připravil před ustanovením světa, tzn. On rozhodl, jak se bude Jeho spásný plán plnit. Uprostřed dějin lidstva pokračuje spásný plán, a záleží na tom, abychom poznali, co si Bůh s těmi Svými předsevzal, a nás nechal do tohoto plánu zařadit.

Apoštol Petr ve svém prvním kázání po vylití Ducha Svatého předkládá všechno, co se stalo s Ježíšem, co náleží k radě Boží a Jeho spásnému plánu. On o Spasiteli říká: „... toho, pravím, vydaného, z uložené rady a předzvědění Božího jste vzali a skrze ruce nešlechetných ukřižovali, zamordovali jste“ (Jan.19:16-37). „Kterého Bůh vzkřísil, zprostitv ho bolesti smrti, jako nebylo možné, aby byl od ní držen ...“ (Sk.2:23-27; Ž.16:8-11).

V druhém kázání Petr zdůraznil, že Bůh Svě předsevzetí již předem oznámil: „Bůh pak to, co předzvěstoval skrze ústa všech proroků, že měl Kristus trpět, tak naplnil“ (Sk.3:18; Ž.22; Iz.53).

Také ve třetím kázání apoštol to téma předurčení zase pozdvihl:

„Právě se jistě sešli proti svatému Synu tvému Ježíšovi, kterého jsi pomazal, Herodes a Pontský Pilát, s pohany a lidem Izraelským, aby učinili to, co ruka tvá a rada tvá předurčila, aby se stalo“ (Sk.4:27-28).

Do spásného Božího plánu nejsou zahrnuti jen Židé, ten vyvolený lid, ale také všichni věřící z pohanských národů. Jeho vyvolení a předurčení přesahuje vysoce to, než co my, lidé, můžeme pochopit.

„I to řekl Pán: Nestací mi, abys mi byl služebníkem k pozdvižení pokolení Jákobových, a k navrácení příslušníků Izraelských; proto dal jsem tě za světlo pohanům, abys byl spasení mé až do končin země“ (Iz.49:6).

Pavel spojuje zaslíbení s vírou: „Předzvěděvši pak Písmo, že z víry

ospravedlňuje pohany Bůh, předpovědělo Abrahamovi: Že v tobě budou požehnány všechny národy“ (Gal.3:8; 1.Moj.18:18).

„To jest, ne všichni ti, jenž jsou synové Abrahama, jsou také synové Boží, ale kteří jsou synové Božího zaslíbení, ti se počítají za potomstvo Abrahamovo“ (Řím.9:8). „Vy jste tedy, ó bratři, tak jako Izák, synové zaslíbení“ (Gal.4:28).

Pravá víra je zakotvena v Božích zaslíbeních. Jako Abraham věřil, co mu Bůh zaslíbil a viděl to naplněné, tak věří všichni vyvolení Božím zaslíbením a prožívají jejich naplnění: *„Aby na pohany požehnání Abrahamovo přišlo v Kristu Ježíši a abychom zaslíbení Ducha svatého přijali skrze víru“ (Gal.3:14).* Právě Boží děti přijímají plně požehnání všech zaslíbení skrze moc Svatého Ducha.

Jak jistě bylo Slovo zjeveno v Synu Božím v lidském masitém těle a přijalo postavu (Jan.1), tak jistě bude zjeveno každé slovo Boží ve všech synech a dcerách Božích, které je pro ně určeno. V Něm jsou všechna zaslíbení, která nám Bůh dal Ano a Amen – jejich naplněním skrze nás je Bůh oslaven (2.Kor.1:20).

Bůh od samého počátku lidi obdařil svobodnou vůlí, takže se může každý rozhodnout pro Něho nebo proti Němu. Ale protože On věděl, kdo Jeho nabídku milosti přijme, mohl jejich jména zapsat již před ustanovením světa do Knihy zabitého Beránka (Zj.13:8; Zj.17:8; Zj.21:27).

„Jako vyvolil nás v něm před ustanovením světa k tomu, abychom byli svatí a neposkrvnění před obličejem jeho v lásce, předzřídil nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista pro sebe, podle dobře libé vůle své“ (Ef.1:4-5).

A nad to *„oznámil nám tajemství vůle své podle dobré libosti své, kteroužto libost předuložil byl sám v sobě“ (v.9).* Amen!

Apoštol Pavel skutečnost o vyvolení a předurčení stále znovu zdůrazňoval. Píše:

„Víme pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteří podle uložení jeho povolání jsou. Nebo které předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby tak on byl prvorozený mezi mnohými bratřími. Které pak předurčil, ty i povolal, a kterých povolal, ty i ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty i oslavil“ (Řím.8:28-30).

To je určení vyvolených. Než byla Země, Ráj, pád do hříchu, než započal čas, Bůh již všechny vyvolené předurčil a v Kristu Ježíši vyvolil, oddělil, zasněžil a posvětil.

„A já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli v pravdě“ (Jan.17:19).

Kdo čte dále v Jan.17 od 20. verše, bude zasvěcen do hloubky Boží spásné rady.

„... Já v nich, a ty ve mně, aby dokonáni byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jako jsi mne miloval“ (v.23).

„JÁ v nich ...“ To je uskutečněné Boží tajemství mezi vyvolenými a předurčenými. Všechno máme v Něm, který řekl: „... nebo jsi mne miloval před ustanovením světa“ (Jan.17:24).

Spasitel a spasení byli milováni a předurčeni již před ustanovením světa. „... a i tito poznali, že jsi ty mne poslal. A známé jsem jim učinil jméno tvé, a ještě známo učiním, aby to milování, kterým jsi mne miloval, bylo v nich, a i já v nich“ (v.25-26). Amen.

Abychom se krátce dostali k tomu bodu, píše Pavel k tomuto tématu v Ef.3:1-12 následující: „... skrze zjevení oznámil mi tajemství, ... tak jako nyní zjeveno jest svatým apoštolům jeho a prorokům skrze Ducha, totiž že by měli být pohané spoludědicové a jednotělní, i spoluúčastníci zaslíbení jeho v Kristu skrze evangelium ... aby nyní oznámena byla silám a mocností na nebesích skrze církev rozličná moudrost Boží ...“

Přijetí a odmítnutí

V ep. Řím. kap. 9, 10 a 11 vysvětluje Pavel skutečnost, že Izrael, ten vyvolený lid, odmítl, co Bůh zaslíbil, a zaměřil se na národy:

„A Izaiáš směle dí: Nalezen jsem od těch, kteří mne nehledali; zjeven jsem těm, kteří se na mne neptali. Ale proti lidu Izraelskému dí: Přes celý den roztahoval jsem ruce své k lidu nepovolnému a protivnému“ (Řím.10:20-21); 3.Moj.26; Ez.20).

Izrael odporuje, Izrael jako celek odmítá, zůstává v nevěře a neposlušnosti. Potom apoštol pokračuje:

„Proto pravím: Zdali Bůh zavrhl lid svůj? Nikoli; nebo i já Izraelský jsem, z semene Abrahamova, z pokolení Benjaminova. Nezavrhl Bůh lidu svého, který předzvěděl“ (Řím.11:1-2).

Bůh Svůj lid nezavrhl, přestože Jeho lid Jej odmítl. ON přišel k těm Svým a ti Jeho Jej nepřijali. Jen ten, kdo Ho přijme a věří v Jeho jméno, dostal právo být dítětem Božím (Jan.1:11-12). Až dodnes leží pokrývka na jejich srdcích a může být odňata jen zjevením Ježíše Krista (2.Kor.3:12-18).

Žijeme na konci času milosti a jako tehdy s Izraelem, tak se nyní děje s církví z národů:

„*Nebo i nám zvěstována jest spásná zvěst, jako i oněm, ale neprospěla jim řeč slyšená, nepřipojená k víře, když slyšeli*“ (Žid.4:2). Vyvolení musí být každým osobně přijato a vyžíváno. Pravá víra je zakotvená v zaslíbeních Božích, do naplnění vede jen pravá víra. Nyní se jedná o to, aby se všichni nechali do Jeho předurčené rady uvést.

Víra se musí ukázat v poslušnosti; to vidíme obzvláště při Abrahamovi, když měl obětovat Izáka (Jak.2:21-26; 1.Moj.22). Abraham nedělal kdovíco podle vlastního uvážení – on poslechl a učinil, co mu Pán přikázal. Tak byla víra ospravedlněna skrze vykonaný skutek. Přesně o to se jedná při Jeho vyvoleném lidu a také s církví! Víra je mrtvá, když ji nenásledují skutky, ale jen vyznání rtů.

Apoštol Petr píše: „*A proto praví Písmo: Hle, zakládám na Sionu vyvolený kámen úhelný, a drahý, a v který kdokoli věří, nikdy nebude zahanben*“ (1.Petr.2:6; Ž.118:22).

Nádherné: Všichni, kteří nedůvěřují sami sobě nebo nějakému člověku, nýbrž Jemu, tomu vzácnému Úhelnému Kameni, budou vzděláni jako živé kamení a nikdy nebudou zahanbeni: „*I vy, jakožto kamení živé, vzdělávejte se v dům duchovní, kněžstvo svaté, k obětování duchovních obětí, vzácných Bohu skrze Jezukrista*“ (v.5) – a Jeho dům jsme my – sloup a základ pravdy (1.Tim.3:15; Žid.3:6).

„*Vám tedy, věřícím jest drahý, ale nepovolným kámen, který zavrhli stavitelé, ten jest učiněn v hlavu úhelní, a kámen úrazu, a skála pohoršení, totiž těm, kteří se urážejí na slovu, nepovolní jsouce, k čemuž i určení jsou*“ (1.Petr.2:7-8; Iz.28:16).

Zde jsou jasně odlišeni mezi Jeho lidem opravdově věřící, kteří svoji důvěru složili v Pánu, od těch, kteří nevěří, jak praví Písmo. Při prvním Kristově příchodu ti duchovní stavitelé zavrhli Úhelný Kámen; nyní zavrhují ten Závěrečný Kámen (Zach.4:7; Sk.4:11). Náš Pán a Spasitel je ten První a Poslední. ON je Alfa a Omega, Úhelný Kámen a Závěrečný Kámen.

Aby se každý mohl zkusit, jestli patří k těm opravdově věřícím, vyvoleným, předurčeným, nebo k těm, kteří se urážejí na Slově, které Bůh pro náš čas zaslíbil, měl by číst ještě ten příslušný verš: „*... jenž se urážejí na slovu, nepovolní jsouce, k čemuž i určení jsou*“ (1.Petr.2:8). To působí bolest, ale tak to je. Vždy se jedná o zaslíbené slovo té hodiny a o to, co Bůh přítomně dělá. Kdo to nepřijme a nevěří, je určen k tomu, aby zůstal v neposlušnosti a nevěře,

urážel se na tom a byl zatracen.

Pro jedny On je Skála spásy, pro druhé Skála pohoršení. Kdo Bohu nevěří, uráží se na Něm v neposlušnosti proti Slovu. A kdo to může pochopit: také zde se hovoří o předurčení. Pokaždé, když přišel čas naplnění, všichni vyvolení uvěřili, poznali čas a hodinu a měli podíl na tom, co Bůh konal. Na ně se vztahuje: „Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, svaté shromáždění lidu, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, který vás povolal ze tmy v předivné světlo své. Kteří jste někdy ani lidem nebyli, nyní pak jste lid Boží; kteří jste někdy nedošli milosrdenství, ale nyní jste došli milosrdenství“ (1.Petr.2:9-10).

Pavel, který měl v síle Božího povolání přímou zodpovědnost, se představil: „Pavel, služebník Boží, apoštol pak Ježíše Krista, pro víru vyvolených Božích a známosti pravdy, která jest podle zbožnosti“ (Tit.1:1).

Apoštol ukazuje, jak je důležité, věřit Pravdě, a jaké důsledky to přináší, když se Pravdě nevěří: „... a se všelikým podvodem nepravosti v těch, jenž hynou, protože lásky pravdy nepřijali, aby spaseni byli. A proto pošle jim Bůh mocné dílo podvodu, aby věřili lži“ (2.Tes.2:10-11). Boží láska ke Slovu je předpoklad, aby se nám dostalo zjevení a byli jsme zachováni před každou lží. Opravdově věřícím apoštol dále adresuje, co se na ně vztahuje: „My pak jsme povinni děkovat Bohu vždycky za vás, bratří Pánu milí, že vyvolil vás Bůh od počátku k spasení, v posvěcení Ducha a u víře pravdy“ (v.13).

Timoteovi ten muž Boží píše: „Duch pak jasně praví, že v posledních časech odvrátí se někteří od víry, poslouchajíce duchů bludných a učení ďábelských“ (1.Tim.4:1).

Vždyť jsme dorazili do konečného času a vidíme, že také toto slovo se plní. Tak jistě, že pravé učení pochází od Boha, tak každé falešné učení přichází od bludných duchů, ano, od démonů. Jen Duch pravdy vede do celé pravdy (Jan.16:13). A jen „... všichni, kteří Duchem Božím vedeni bývají, jsou synové Boží“ (Řím.8:14).

Pak ukazuje svému spolupracovníkovi – dnes nám všem – ten předpoklad, „... budeš dobrý služebník Jezukristův, vykrmený slovy víry a pravého učení, kterého jsi následoval“ (1.Tim.4:6; Iz.28:17).

Apoštol dále napomíná: „Budiž sebe pilen i učení (dávej pozor na sebe), a v tom učení trvej; nebo to čině, i samého sebe spasiš, i ty, kteří tebe poslouchají“ (v.16). Amen.

„Tomu vyučuj a napomínej. Jestliže pak kdo jinak učí, a nepovoluje zdravým řečem Pána našeho Jezukrista, a tomu učení, které jest podle zbožnosti, takový jest nadutý, nic neumí ...“ (1.Tim.6:3-4).

Syn člověka říká: „*Mé učení není mé, ale toho, jenž mne poslal. Bude-li kdo chtít vůli jeho činit, ten bude umět rozeznat, je-li to učení z Boha, či mluvím já sám od sebe*“ (Jan.7:16-17). Totéž může říci každý pravý poslaný Pána. Nejprve musíme být připraveni činit vůli Boží, teprve potom nám bude zjevena. Vzkříšený Pán nejprve 40 dnů apoštoly poučoval (Sk.1:1-5), potom jim přikázal: „*Učte je zachovávat všechno, cokoli jsem přikázal vám!*“ (Mat.28:20). V Bibli zdokumentované učení apoštolů je učení Kristovo; to platí až do konce jako jediné pravé učení (Sk.2:42).

Apoštol Jan píše, a i my to musíme brát zcela vážně: „... *a že všeliká lež není z pravdy*“ (1.Jan.2:21). Ohledně opravdově věřících čteme: „... *kvůli pravdě, která zůstává v nás a s námi bude na věky*“ (2.Jan.1:2). K tomu říkáme: „Amen!“

Pavel také popisuje v 2.Tim.3, co bude v posledním čase: „*Jako zajisté Jannes a Jambres zprotivili se Mojžíšovi, tak i tito protíví se pravdě, lidé na mysli porušení, a při pravdě popletení s neosvědčenou vírou*“ (2.Tim.3:8). Ano, oni vždycky vystupují proti tomu, koho Pán povolal, aby zvěstoval tu absolutní pravdu ve spojení se spásnými dějinami. Jsou to lidé, s rozvráceným rozumem. K tomu musí být řečeno, že každé pravé učení má smysl a každé falešné učení je nesmyslné.

Z času Mojžíše máme ve 4.Moj.16 také zprávu, že právě z kmene Léví, který Bůh vyvolil ke službě v chrámu, vystoupil proti Mojžíšovi ten odpůrce Chóre. Tento Levíta nechal v sobě volný průchod závisti, hleděl na povolaného muže Mojžíše s opovržením a mínil, že si toho pro sebe nárokuje příliš. A hle: Rychle kolem sebe shromáždil skupinu. Ano, a potom Bůh nad Chóre, který tím jedinečným posláním Mojžíše pohrdl, vyslovil rozsudek a skoncoval s ním a jeho skupinou. Proč je zřejmě pro nás tento příklad napsán? K varování (2.Tim.3:16).

Věřícím zvěsti konečného času neškodí falešní proroci a Kristové, kteří všude vystupují, „*nýbrž z vás samotných (z našeho středu) povstanou muži, kteří budou mluvit převrácené věci, aby obrátili ucedlníky po sobě*“ (Sk.20:30). Nárokují si, že skrze službu zvěstovatele jsou vyvedeni ven, potom se jako Dátan a Chóre osamostatní a utvoří skupiny, které věří jejich zvláštním zjevením. V dopisu Judy je o nich psáno: „*Toto jsou lidé, kteří vyvolávají rozštěpení ...*“ Každá služba, kterou Bůh ustanovil, přece slouží ke vzdělání církve (Ef.4:11-16).

Ano, kdyby bylo možné, byli by i ti vyvolení vtaženi do toho rafinovaného

bludu. Ale díky Bohu to není možné. Vyvolení ten nábožný podvod prohlédnou, zůstanou ve Slově a v církvi.

Jako ve dnech Eliáše pozůstalo z Izraele 7000, a svá kolena před Bálem nesklonili, tak píše ten Boží muž Řím.11:5, „*tak i nyní zbytek podle vyvolení milosti zůstal.*“ Amen.

Jen vyvolení jsou Nevěstou Beránka, kteří při návratu Krista budou vzati vzhůru do slávy. Jsou to ty moudré panny, které budou připraveny vejít na svatební hostinu (Mat.25:10; Zj.19:7). Jim platí to blahoslavení: „*Ale oči vaše blahoslavené jsou, že vidí, i uši vaše, že slyší*“ (Mat.13:16). Jejich oči vidí, jejich uši slyší, jejich srdce věří; oni poznávají den milostivého Božího navštívení. Na ně se vztahuje všech devět blahoslavenství; oni jsou čistého srdce a uvidí Boha (Mat.5:3-12). Jako vyvolení zůstávají ve Slově a odmítají každý výklad; zůstávají v milosti a v lásce; chodí po cestách Božích; slyší jen na to, co Duch Boží říká všem v církvi skrze Boží Slovo.

Porovnání, které se vyplatí

Co se stalo při prvním Kristově příchodu a co se děje nyní, před Jeho druhým příchodem? Jan vystoupil a vydal svědectví o tom Světle, aby skrze ně přišli všichni k pravé víře (Jan.1:7). Tak jak se prorocství z Iz.40:3 a Mal.3:1 naplnila službou Jana Křtitele, totiž že skrze jeho zvěst budou dosažena srdce starozákonních věřících žijících otců a Pánu přiveden připravený lid (Luk.1:16-17), tak nyní jsou srdce dětí Božích navracena k učení apoštolů, k víře apoštolských otců. Touto *poslední* zvěstí bude Pánu přiveden opět dobře připravený lid.

V 1.Kor.10 nám Pavel představuje vyvedení Jeho vyvoleného lidu. Všichni stáli pod oním oblakem, všichni prošli Rudým mořem, všichni byli pokřtěni na Mojžíše, všichni jedli manu, všichni pili z duchovní skály, která byla Kristus (v.1-4).

Ano, a potom následuje zdrcující odsouzení: „*Ale ne ve mnohých z nich zalíbilo se Bohu, nebo zhynuli na poušti*“ (v.5). Ve verši 11 jsme osloveni přímo my: „*Toto pak všechno k příkladu událo se jim, a napsáno je k napomenutí (k varování) našemu, kteří jsme na konci světa.*“ Tento varovný příklad je napsán pro nás, kteří žijeme na konci času světa. Nestačí mluvit o prorocích, o vyvolání ven, o křtu, o ohnivém sloupu, o tom, co Bůh učinil – musíme se ptát, co Bůh učinil při nás a jestli na nás opravdu spočívá Boží zalíbení.

Tehdy při většině Svého vyvoleného lidu Izraele Bůh neměl zalíbení. Ale právě na tom záleží, jak ukazuje příklad o Enochovi, kterému před jeho vytržením bylo dáno svědectví, že se v něm Bohu zalíbilo (Žid.11:5-6).

O to se přece jedná, poznat cestu, kterou jde Bůh se Svou církví nyní. Neboť jen tak může Boží zalíbení spočinout na všech, kteří budou vytrženi. Oni jsou v nehlubším nitru svého srdce v absolutním souladu s Bohem, s Jeho Slovem a také v Jeho vůli pro tento důležitý úsek dokonání spásných dějin.

Pán musel o Svém vyvoleném lidu, který po čtyřicet let vídal Jeho veliké skutky a přesto nevěřil, říci: „*Proto hněviv jsem byl na pokolení to, a řekl jsem: Tito vždycky bloudí srdcem, a nepoznávají cest mých!*“ (Žid.3:10). Poznali jsme cesty Páně s Jeho církví pro toto období? Nebo svým srdcem bloudíme po vlastních cestách?

Zde musí být dán odkaz na 2.Kor.11:1-6. Pavel, povoláný muž Boží, byl naplněn Boží horlivostí, on zaslíbil ty věřící jedinému Muži, ano, chtěl Kristu přivést čistou pannu. Ale obával se, že had ty lehkomyšlné věřící svede podvodem a odtáhne od Krista ke Zlému. Pak porovnává, jak se to stalo s Evou. Po svedení už Eva nebyla panna. Po svedení měla v sobě semeno hada, oddala se Adamovi, porodila Kaina a pokračovala a porodila Ábela (1.Moj.4). V Evě byla dvě rozdílná semena, dva synové, kteří byli nazváni bratry (1.Moj.4:8-10). Kain byl falešný bratr, on nebyl Adamův syn a není vypsán v žádném rodokmenu. Byl synem toho Zlého (1.Jan.3:12).

Jak často bratr Branham ohledně Evy zdůrazňoval, že to bylo jen jediné slovo, které had k tomu přidal, a pak všechno, co Bůh řekl, zpochybnil. Tak přišel původní hřích, ta nevíra, a nakonec došlo ke svedení, které mělo za následek tělesnou a duchovní smrt. Proto bratr Branham tu nevíru stále znovu zdůrazňoval jako «původní hřích», který za sebou táhl všechny ostatní hříchy a přestoupení. Za každým výkladem následuje pochybnost o tom, co Bůh řekl, a tak víra je zmařena a nahrazena nevírou.

Co je to tajemství s Kristem a Církví-Nevěstou? Marie byla zasnoubená s Josefem, ale ona byla panna. Věřila tomu zaslíbení a řekla: „*Aj, služebnice Páně, staň mi se podle slova tvého*“ (Luk.1:38). Do jejího klína bylo vloženo Boží semeno skrze nadpřirozené zplodění, jak je v Ž.22:10 zaslíbeno: „*Ježto ty jsi, který jsi mne vyvedl z života ...*“ (*který jsi mne položil matce do klína*“ – podle něm. př. Bible) a „*Syn můj ty jsi, já dnes zplodil jsem tě*“ (Ž.2:7; 2.Sam.7:14). Tak se plní slovo z Iz.7:14: „*Hle, panna počne ...*“, a Slovo se stalo masitým tělem, narozeným Synem Božím (Mat.1:18-25; Luk.1:26-38). Právě tak bude božské Slovo-Semeno, ve kterém je klíček života, vloženo

jako slovo zaslíbení do panenského klínu církve, ze které pak vyjde zástup přemožitelů, který dospěje do mužné zralosti (Ef.4:13).

Stále znovu se musí zdůrazňovat, že nyní na konci času milosti se více než kdy předtím jedná o pravé zvěstování poslední Boží zvěsti: o zaslíbené slovo, nad kterým Bůh bdí a On sám je v dětech zaslíbení přivádí k naplnění.

Co se stane před návratem Krista?

V Jan.14 nalézáme hlavní zaslíbení našeho milovaného Pána: „Jdu, abych vám připravil místo ... zase přijdu, a poberu vás k sobě samému ...“

Předtím se ale muselo naplnit, co rovněž předpověděl: „*Eliáš zajisté přijde prve a napraví všechny věci*“ (Mat.17:11). Zaslíbení, že před tím dnem Páně musí vystoupit prorok jako Eliáš, se nachází v Mal.4:5-6. To se v našem čase naplnilo. Tak jako Eliáš vzal dvanáct kamenů, postavil oltář Páně a lid Izraelský vyzval k rozhodnutí, tak totéž se stalo skrze službu bratra Branhama, který učení dvanácti apoštolů postavil na svícen. Eliáš se modlil: „*Vyslyš mne, Pane, vyslyš mne, aby poznal lid tento, že jsi ty, Pane, Bohem, když bys obrátil srdce jejich zase!*“ (1.Kr.18:37). Pán sám přivedl k obrácení také naše srdce.

O našem Spasiteli je psáno: „*Kterého zajisté musí přijmout nebesa, až do času napravení všech věcí; což předpověděl Bůh skrze ústa svých svatých proroků před časy*“ (Sk.3:21). Nyní je čas vyvolání, napravení a navrácení do původního stavu, jak to Bůh předpověděl. Původní základ je položen; zvěstuje se absolutně čistá Boží zvěst věčně platného evangelia (Mat.24:14; Zj.14:6).

Při prvním Kristově příchodu se děly na Zemi nadpřirozené věci: Anděl, který mohl říci: „*Já jsem Gabriel, který stojím před obličejem Božím, a jsem poslán, abych mluvil s tebou ...*“, navštívil v chrámě Zachariáše, a dal mu zaslíbení o narození Jana Křtitele (Luk.1:11-25). Potom přišel anděl Gabriel k panně Marii a oznámil jí narození Spasitele (Luk.1:26-38). Ve službě našeho Pána se děly neustále nadpřirozené věci. A také věřící v původním křesťanství prožili nadpřirozené působení Boží. Myslíme také na nadpřirozené povolání Pavla (Sk.9). V prvních třech verších Zj.1 čteme, že Pán poslal Svého anděla, aby Svému služebníkovvi Janovi oznámil všechno, co se bude dít. V poslední kapitole v 16. verši svědčí náš Pán ještě jednou: „*Já Ježíš poslal jsem anděla svého, aby vám svědčil o těchto věcech v církvích.*“

7. května 1946 přišel k bratrovi Branhamovi anděl a řekl: „*Neboj se! Jsem k tobě poslán z přítomnosti Boží ...*“ Tak William Branham obdržel, jak je

všem ve zvěsti známé, přímé povolání k službě, skrze niž byla srdce Božích dětí zavedena zpět k tomu původu, k začátku, ke Slovu, k víře apoštolských otců. To je to Slovo Páně, které zůstává na věky, a jak Petr svědčí, „*vám jako evangelium bylo zvěstováno*“ (1.Petr.1:25). Nyní máme co činit s tím nejdůležitějším obdobím ve spásných dějinách.

Tehdy bylo ve zvěsti toho předchůdce obsaženo zcela obzvláštní zaslíbení. Všichni, kteří uvěřili a nechali se pokřtít, slyšeli Jana říkat: „... *On vás křtít bude Duchem svatým a ohněm*“ (Mat.3:11) – „Na vás, kteří jste tu zvěst slyšeli, jejichž srdce byla k Němu přivedena, kteří se nechávají křtít, na vás On Svě zaslíbení naplní.“ Ve Sk.2 čteme, jak se to naplnilo (v.33-41). O Letnicích to bylo nejprve těch 120 shromážděných na vrchní síni, kteří byli Duchem Svatým naplněni. Potom Petrovo kázání šlo mnohým jako bodnutí srdcem a ptali se: „*Muži bratři, co musíme činit ...*“ Potom přišla odpověď, která platí ještě dnes: „*Pokání činite, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého.*“ (Sk.2:38). Ve verši 41 se k nim přidaly tři tisíce, ve Sk.4:4 pět tisíc. Služba toho předchůdce se vyplatila; mnohá srdce byla připravená; oni očekávali; věřili těm zaslíbením; měli na tom podíl, když se to stalo. Právě tak budou srdce těch opravdově věřících s Pánem spojena a všichni jsou ve velikém očekávání toho, co Bůh bude činit. Oni se nechají biblicky pokřtít na jméno Pána Ježíše Krista a prožijí mocné působení Ducha.

11. června 1933 byla bratrovi Branhamovi z nadpřirozeného světelného mraku povolána následující slova: „Jako Jan Křtitel byl poslán před prvním Kristovým příchodem, tak ta zvěst, která tobě je dána, bude předcházet druhému příchodu Krista!“ Bratr Branham tato slova ve svých kázáních mnohokrát opakoval a dokonce řekl: „Ne, že já bych byl tím předchůdcem, nýbrž ta zvěst bude tím předchůdcem!“

Podle Iz.55 to přece není ten zvěstovatel jako nosič toho slova, kdo by je vykonal, nýbrž ta zvěst sama vykoná to, k čemu ji Bůh poslal: „... *Tak bude slovo mé, které vyjde z úst mých. Nenavrátí se ke mně prázdné, ale učiní to, co mi se líbí, a prospěšně to vykoná, k čemu je posílám*“ (v.11).

Jako očitý svědek, který shromáždění bratra Branhama prožil a deset let s ním byl osobně ve spojení, jsem také obeznámen s tím, co jemu ohledně zvěsti, kterou musel přinést, bylo řečeno. Nicméně později byla jako původní a pravá, zveřejněna úplně jiná verze, ve které to slovo „zvěst“ schází. Podle nejnovější verze měl ten hlas údajně říci „As John the baptist was sent for a forerunner of the first coming of Jesus Christ, you will bring the second

coming of Jesus Christ“ – „Jak Jan Křtitel byl jako předchůdce prvního příchodu poslán, přineseš ty druhý příchod Ježíše Krista.“ Jedna starší verze zní: „... byl jsi poslán, abys předešel druhému příchodu.“ Jedno slovo přidat nebo vynechat, to přece zcela změní, co Pán řekl (Zj.22).

Důvod, proč bratři záměrně uvedli falšování znění slov poslání, je zřejmý: chtějí tím říci, že službou bratra Branhama vše skončilo. Někteří dokonce věří, že Pán již přišel, a nyní si nárokuje ty Svě; jiní, že vytržení již nastalo; jiní zase, že Anděl Smlouvy sestoupil na Zemi a Svoji nohu postavil na zemi a moře; že zjevení 10 se již naplnilo; že trůn milosti se stal trůnem soudu; že sedm hromů je sedm zvláštních mužů; a ještě mnohem více zmatků. Oni nemohou a nechtějí věřit, že bratr Branham na příkaz Páně ten pokrm jen uložil, když ho, jak v jednom vidění viděl, dával v koších do polic, ale ještě nepodával jako připravený pokrm na stůl. Oni nemohou a nechtějí věřit, že ten prorok mi 3. prosince 1962 řekl: „Počkej s rozdáváním pokrmu, až obdržíš zbytek ...“ a: „Ten pokrm je v kázáních, která jsou natočena na magnetofonových páskách ...“

V uplynulých letech cestovalo do Jeffersonville osm bratří ze čtyř zemí, aby mluvili s dvěma svědky, kteří byli u toho, když bratr Branham skrze zjevení tehdy zopakoval, co Pán mně 2. dubna 1962 řekl. Těm posledním dvěma bratřím hlavní svědek, bratr Fred Sothmann, který se od roku 1948 držel bratra Branhama jako lopuch, dokonce přesně zopakoval slova, která ten prorok vyslovil. I na větu „počkej s rozdáváním pokrmu, až obdržíš ten zbytek“, si mohl ještě dobře vzpomenout. Proč se žádný z těch bratří, kteří zveřejnili vlastní teorie, těch svědků neptal? Odpověď se nabízí: Pak by nemohli dále zapírat, museli by uznat to, co Bůh nyní činí skrze tuto zvěst.

Každý musí dospět k rozhodnutí, jestli uvěří Bohu a Jeho Slovu, nebo výkladům. Nebo, zda v tomto případě, věří tomu, co bylo opravdu řečeno, nebo tomu, co z toho udělali falšovatelé. Přesto bude Kristu, našemu Pánu a Spasiteli přivedena čistá panna (2.Kor.11) a moudré panny budou při návratu Ženicha připraveny (Mat.25:10). Připravenost moudrých panen je ovšem spojena se službou moudrého a opatrného služebníka a věrnou čeledí z Mat.24:45-47, neboť hned v další kapitole je řečeno: „Potom bude království nebeské podobno deseti pannám“. To se vztahuje na náš čas. Duchovní hlad, který byl u proroka Am.8:11 předpověděn, je zde a ten pokrm uskladněný na příkaz Pána je rozdáván, jak mi to Pán 2. dubna 1962 přikázal. Později mi pak rovněž řekl: „Můj služebníku, určil jsem tě podle Mat.24:45-47 k tomu, abys ten pokrm rozdával ...“ U Boha probíhá vše spořádaně a podle plánu. Co

On řekl tehdy, platí ještě dnes: „*Kdo vás slyší, mne slyší; a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá ...*“ (Luk.10:16).

Důležité porovnání

Podle Mat.25:1-13 je království nebeské podobno deseti pannám, které se vydaly na cestu, aby se potkaly s Ženichem. Všechny slyší zvěst a berou si sebou své lampy. Ale potom všechny usnuly. Musíme Mat.25:5 porovnat s Mat.13:25: Tam bylo dobré semeno rozséváno Synem člověka, potom lidé usnuli, a to byl čas, kterého využil nepřítel, aby rozsel své zlé semeno. Bratr Branham to nazval „setba odporu“. V podobenství z Mat.25 také všechny panny usnou, a nyní též nepřítel využívá příležitosti, aby rozséval své semeno. Každý výklad je cizí semeno, které rozsévá ten Zlý. V čas večera nastalo světlo; o půlnoci při probuzení, bude zjeveno, kdo putoval ve světle a dosáhne cíle – kdo je bláznivý a kdo moudrý. To se neděje v čas večera, když vystupuje ten zvěstovatel, to se děje v půlnočním čas, když přijde Ženich. Neboť pak se těm bláznivým nedostává oleje Ducha. Ano, a potom budou poslány ke svým kramářům – ne k Tomu, který křtí Duchem a ohněm! Ti kramáři sice mnoho mluví o zjevení Ducha, ale sami ho vůbec nemají.

Člověk se sotva opováží opakovat, co Ženich těm bláznivým pannám říká: „*Potom (později) pak přišly i ty druhé panny, řkouce: Pane, pane, otevři nám. A on odpověděl, řekl: Amen, pravím vám, neznám vás!*“ (Mat.25:11-12). Toto „později“ pak bude znamenat „příliš pozdě“. To není adresováno nevěřícím, nýbrž věřícím. Panny, které slyšely volání k probuzení, vyšly Ženichovi naproti, pak musejí vyslechnout: „*Já vás neznám!*“ Co se s nimi stalo? Zdali někdy překročily tu hranici, promeškaly napojení? Nechaly se podvést nebo svést?

V posledním Oběžném dopisu církvi (Zj.3:20) stojí Pán před dveřmi. Kdo slyší Jeho hlas a otevře Mu, k tomu On přijde a bude s ním večer. Bláznivé panny to poslední klepání neslyšely a dveře Mu neotevřely? Na konci pak stojí dokonce před zavřenými Dveřmi. Ježíš je přece těmi Dveřmi, skrze které musíme vejít. ON je ten dobrý Pastýř a Jeho ovce slyší na Jeho hlas (Jan.10). Na čí hlas slyšely bláznivé panny? Následovaly někoho cizího s cizím učením? To „*Já vás neznám*“ je pro nás nepochopitelné.

Všichni v církvi, kteří přijímají cizí semeno, už nenáleží k moudrým pannám; oni jsou svedeni jako Eva. Pavel zcela jasně řekl, že v případě svedení

je kázán jiný Ježíš, jiné evangelium, pod vlivem jiného ducha. Ti blázniví se nechají strhnout každým větrem učení, při tom nejprve jejich myšlenky jsou nakloněny ke Zlému (2.Kor.11:1-6). Ti moudří zůstávají věrní a přijímají jediné a samotné semeno Slova. Tím, že věří jen tomu, co Písmo říká a jak to říká, zůstávají pod Božím vlivem. U nich triumfuje víra, která přemohla svět.

Povšimněme si, jak ty výroky proti činitelům divů, kteří v základě vzato byli svědkové, a bláznivým pannám, jsou podobné:

„A tehdy jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti“ (Mat.7:23) a:

„Potom (později) pak přišly i ty druhé panny, řkouce: Pane, pane, otevři nám. A on odpověděl, řekl: Amen, pravím vám, neznám vás“ (Mat.25:11:12).

Jak jistě se naplnilo slovo o věrném služebníkovi, tak jistě se ukáže pravdivé také to o špatném služebníkovi v Mat.24:48-51 a to, co Pavel viděl prorocky viděl dopředu: *„Neboť jsou mnozí nepoddaní, marnomluvní, i svědkové myslí lidských ... Jimž musejí ústa zacpána být; kteří celé domy převracejí, učíce neslušným věcem, pro mrzký zisk“ (Tit.1:1-11).* Také v našem čase bylo rozseto nejprve dobré semeno; potom na témž poli rozsévá své semeno nepřítel. Nikdy se však z pravého proroka nestal falešný prorok, a nikdy se z moudrého služebníka, kterého Pán sám poslal, nestal zlý služebník – a opačně. Syn člověka rozsévá stále jen dobré semeno skrze Svě posly, nepřítel to zlé. Navždy platí, co řekl náš Pán: *„A pole jest tento svět, dobré pak símě jsou synové království, ale koukol jsou synové toho zlostníka“ (Mat.13:38-52).*

„Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, koho bych já poslal, mne přijímá“ (Jan.13:30).

Bůh činí Svě právo skrze Svě učení pro nás směrnicí (Iz.28:17; 1.Tim.4:6; Tit.2:17). Stůl Páně je prostřen jen čistým pokrmem. Nyní bude zjeveno, komu se dostalo napojení a žije v přítomnosti Ježíše Krista, ale rovněž tak, kdo se zastavil v minulosti na prožitích proroka a mluví jen o tom, co se jednou stalo. Všechno, co náleží ke službě zvěstovatele, se stalo, a celá rada Boží je nám zvěstována. Bratr Branham, tak jako Pavel, hovořil o každém biblickém tématu ženám, mužům, všem odkázal jejich místo, hovořil o sborovém pořádku, o službách, ano na přímý příkaz Páně také o obtížném tématu „Manželství a rozvod a opětovný sňatek“. Z Boží milosti může být všechno, co učil bratr Branham, biblicky zařazeno. Tak jako se v biblických dobách nejednalo o životní příběhy Mojžíše, Eliáše nebo Jana Křtitele, Petra nebo Pavla, o kterých nevíme nic, tak dnes se nejedná o životopis bratra Branhama, nýbrž o spásné dějiny, které Bůh nyní uzavírá.

Kult osobnosti a modloslužbu rozhodně odmítáme. Jen kdo nepoznává, že Bůh svoji čest nikomu jinému nedává, bude uctívat osobní předměty proroka, ano dokonce jeho hrob. My přece nekážeme proroka, nýbrž to, co jemu bylo jako Pavlovi v Duchu zjeveno – kážeme Ježíše Krista jako toho stejného včera, dnes a na věky. Kdo je skutečně vyvolený, žije v Boží přítomnosti. Všichni vyvolení mají podíl na službě proroka, když uznávají, co Bůh po jeho odchodu domů činil a ještě činí. Nyní se přece jedná o to, co Pán sám pro tento čas předurčil. K tomu vděčně říkáme: „Amen!“

Satan, žalobník bratří, používá zlomyslné lidi, kteří jsou jím ovlivněni, aby zničil ten vliv služebníka, který má skrze zvěstování. Žalobník bude vystrčen teprve tehdy, až bude vytržen ten pacholík, který po svatební hostině bude všechny národy spravovat železným prutem (Zj.12:1-12). To je jedno ze zaslíbeních, která jsou dána přemožitelům (Zj.2:26-29). Potom služba Ježíše Krista jako Přímluvce končí (1.Jan.2:1-2). Bůh nám v Kristu daroval dokonalé smíření, dokonalé ospravedlnění skrze krev Beránka Božího. Mezi vyvolenými nikdy není nepřátelství. Vyvolení nebudou nikdy pronásledovat jiné nebo na ně žalovat. To bylo to semeno hada, totiž Kain, který lásku předstíral, a dal průchod žárlivosti, protože Bůh nepřijal jeho oběť, a stal se prvním vrahem (1.Jan.3:9-12; 1.Moj.4:8).

Jak jistě ten Spasitel vešel jako Velekněz (Žid.9:11-14) se Svou vlastní krví do nebeské svatyně a obětoval krev Nové Smlouvy (Mar.14:24) na zlatou desku truhly smlouvy (Žid.9:15-22; 2.Moj.25:17), tak jistě je On Prostředníkem Nové Smlouvy (1.Tim.2:5). Trůn soudu, ze kterého vyšel ve Starém zákoně rozsudek, se stal trůnem milosti. Až když se skuteční dokonání celého spásného plánu, bude trůn milosti zase soudním trůnem. To se děje na základě 6. pečeti (Zj.6:12-17), když se slunce zatmí a měsíc se obrátí v krev, když prolomí ten strašný «den Páně» (Iz.13:9-16; Joel.2:31; Mal.4:5; Sk.2:20; 2.Petr.3:10 aj.).

Pavel dále píše: „*Kdo bude žalovat na vyvolené Boží? Bůh jest, jenž ospravedlňuje!*“ (Řím.8:33). Kdo je chce odsoudit? A potom vypisuje celý výčet věcí, které mohou vyvolené zasáhnout, dokonce soužení a pronásledování a na závěr podotýká: „*Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, který nás zamiloval. Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani anděl, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučit od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši, Pánu našem*“ (Řím.8:37-39).

Celý plán spasení je uložen v lásce Boží. ON nás miloval a my, jako Jeho spasení a milování, smíme Jej a sebe navzájem zase v Jeho lásce milovat (Jan.13:34-35).

Vyvolení a ti před ustanovením světa předurčení prožijí poslední a závěrečné Boží působení. Nejprve muselo být do našich srdcí zaseto semeno Slova, na které pak padne pozdní déšť (Oz.6:3; Joel.2:23-24; Zach.10:1; Jak.5:7). Bůh se o všechno postaral. A tak jistě jak On dokončil Své stvořitelské dílo, tak také dokoná Své dílo spasení. Amen. Amen.

Rok 2013

V červnu 2013 uplyne osmdesát let od doby, kdy bratru Branhamovi bylo z nadpřirozeného světelného oblaku silným hlasem zvoláno, že zvěst, která je mu svěřena, předejde druhému příchodu Krista.

Před padesáti lety, totiž v březnu 1963, mluvil bratr Branham v celé řadě shromáždění na přímý odkaz Pána o zjevení sedmi pečetí. Tomu předcházelo něco mimořádného: 28. února 1963 byl bratr Branham na hoře Sunset v Arizoně, USA, když náhle následovalo za sebou sedm hromových ran, které otřásly celou krajinou. Na těchto sedm hromů se stále znovu odvolával a srovnával je se Zjevením 10 a řekl, že jsou spojeny se sedmi pečetěmi a vírou k vytržení. Tam se mu zjevilo v nadpřirozeném světelném oblaku sedm andělů, kteří byli seřazeni ve tvaru pyramidy. Ten sedmý v této konstelaci k němu mluvil a dal mu příkaz, že se má vrátit do Jeffersonville a kázat o sedmi pečetích. To se stalo od 17. do 24. března 1963.

Při otevření pečetí se jednalo o zjevení všech tajemství, ano o tom jedině na Písmu Svatém založeném výkladu celé rady Boží s církví, s Izraelem a všeobecně.

Je politováníhodné, že nebylo nikdy tolik výkladů výroků proroka, tak mnoho směrů a učení, jež jsou pokřiveným způsobem označovány za „zvěst“, jako nyní. Každý se odvolává na proroka, i když jsou předkládány vlastní výklady, bez toho, že by vůbec vzali na zřetel, co říká Bible.

Skutečně nikomu není nápadné, jak mnohé oni k tomu psanému Slovu přidávají jako tzv. „zvláštní zjevení“? Copak opravdu nikdo z nich nemyslí na to, co Pán předpověděl těm, kteří ke slovu prorocství něco přidávají, „*že jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této*“ (Zj.22:18-19)? Oni nebudou v nebi, nýbrž venku a budou muset podstoupit ty rány a trápení.

Můžeme se například přece ptát, co je v Bibli napsáno o sedmi hromech. Odpověď je jasná: nic, absolutně nic. Co mohu já, jako Boží služebník, kterého Pán povolal ke zvěstování Božího Slova, k tomu říci? Nic. Proč ne? Protože uctivě respektuji, co ten hlas z nebe řekl: „*Zapečeť to, co mluvilo sedm hromů, než nepiš toho!*“ (Zj.10:4). Také při tomto problematickém tématu je absolutně důležité, neužívat pouze citáty z let 1962/63, ale také to, co bratr Branham řekl po otevření pečeti.

V kázání „Odhalení Boha“ z července 1964 řekl bratr Branham: „Namítal jsem: «Ale, podívej se přece, vždyť žádné slovo nemůže být přidáno nebo odňato.» Pak se on ptal: «Těch sedm hromů, jejichž hlasy zazněly, nebude to zjevení, které bude dáno nějakému člověku?» Odpověděl jsem: «Ne, můj pane. To by znamenalo ke slovu něco přidat nebo něco odejmout.» Je to všechno zjeveno zde uvnitř, a těch sedm pečeti zjevení o tom oznámily, co to bylo. ON je stále ještě Slovo! Nesmíte jít přes Slovo. Duch Boží přes Slovo nikdy nejde. ON vždy zůstane se Svým Slovem ...“ (1.Kor.4:6).

Je tomu osmdesát let, když mu bylo řečeno, že druhému příchodu Krista předejde zvěst. Dva tisíce let uplynulo od doby, kdy Pán dal zaslíbení Svého návratu. Již tehdy psal Pavel: „*Ne všichni zajisté zesneme, ale všichni proměnění budeme*“ (1.Kor.15:51). Petr píše: „*Nemešká Pán s naplněním slibů, jako někteří za to mají, že mešká, ale shovívá nám, nechť, aby kteří zahynuli, ale všichni ku pokání se obrátili*“ (2.Petr.3:9). Stále ještě platí, co náš Pán řekl: „*Bděte tedy, poněvadž nevíte, v kterou hodinu Pán váš přijít má!*“ (Mat.24:42) a: „*Vizte, bděte a modlete se; nebo nevíte, kdy bude ten čas*“ (Mar.13:33).

Můžeme počítat v krátkosti s návratem nebeského Ženicha, který nastane, jakmile bude zavolán ten poslední. Je důležité, abychom byli připraveni. „*Proto, nejmilejší, takových věcí čekajíce, snažte se, abyste bez poskvrny a bez úhony před ním nalezení byli v pokoji*“ (2.Petr.3:14).

Poslední zvěst dosáhla končiny Země a každý rok by mohl být tím posledním. Pro nás má největší význam orientace skrze prorocké Slovo, které nedovoluje svévolný výklad (2.Petr.1:20). Čteme, co je pro tento čas ve Slovu předpověděno a vidíme, že se všechno plní.

Nyní skutečně záleží na tom, abychom všechno, co se týká Božího spásného plánu, správně zařadili a také sami sebe nechali správně zařadit. Vycházím z toho, že všichni, kteří své vyvolení a předurčení přijímají, mohou věřit celým srdcem tomu, co Bůh nyní činí. Všichni ostatní se musí se svým

určením smířit, protože se na Slově pro tento čas urážejí a to co Bůh dělá, neuznávají.

Pro všechny, kteří nalézají milost před Bohem, platí jen to, co je ve Slově napsáno. A každý, kdo je ve svém srdci správný, bude všemu správně rozumět. Nemusím brát zpátky nic z toho, co jsem kázal nebo psal. Spolu se všemi vyvolenými prožijeme to dokonání a závěrečné vytržení, jak mi bylo v lednu 1981 ukázáno, když jsem byl s bíle oděným zástupem vzat vzhůru. Končím slovem apoštola Pavla: „Však já nic na to nedbám, aniž jest mi tak drahá duše má, jen abych běh svůj s radostí vykonal a přísluhování, které jsem přijal od Pána Ježíše, k osvědčování evangelium milosti Boží ... Neboť jsem neobmeškal zvěstovat vám všeliké rady Boží“ (Sk.20:24+27).

Všem vyvoleným a předurčeným na všech kontinentech srdečně děkuji, že stojíte věrně k Pánu a Jeho Slovu a dílu.

„I řekl mi: Piš: Blahoslavení, kteří jsou k večeri svatby Beránkovy povoláni. A řekl mi: Tato slova Boží jsou pravá.“ (Zj.19:9).

„A Duch i nevěsta říkají: Pojď. A kdo slyší, řekni: Přijď. A kdo žízní, přijď, a kdo chce, naber vody života darmo.“ (Zj.22:17).

Očekávání na všech úrovních

Papež Benedikt XVI. překvapil 11. února 2013 celý svět oznámením svého odstoupení a tím rozpoutal mnoho spekulací o svém nástupci.

„Ten by měl zůstat v tradici tradiční víry, zároveň také ale dospět do světa moderního člověka. Měl by udržet kostel s 1,18 miliardou katolíků v soudržnosti a zároveň vštěpovat víru v pluralistické a multikulturní společnosti. Neměl by být příliš starý, ale vyzrálý a co nejvzdělanější.“ Tak shrnuje očekávání katolíků od nového papeže jeden žurnalista. Protestantský kostel si údajně přeje především nějakého „ekumenika“.

V současnosti je sjednoceno ve Světové radě kostelů 349 protestantských kostelů a společností s více než 560 miliony lidí ve více než 110 státech. Celým světem velice vážený papež Benedikt XVI. vždy nalezl správná slova a také vhodná biblická místa, aby zdůraznil „Jednotu křesťanů“. Například přečetl slovo apoštola Pavla z Ef.4:4-6, kde se jedná o *jednu* víru a *jeden* křest: Benedikt mluvil o „vyznání naší víry křtu v Bohu“. Ale kdo čte přesně, co je v Bibli napsáno, zjistí, že jedna víra a jeden křest, o čemž mluví Pavel,

nemá nic společného s „trinitářským vyznáním víry“ a „trinitářským křtem“, kterému věří kostely a také to tak praktikují.

Papež Benedikt předčítal také Jan.17:21, kde je psáno: „... *aby všichni jedno byli*“, a toto místo vztahoval na ekumenii. Těmi slovy Ježíše není ale míněno lidské sjednocování věřících společností, nybrž jednota opravdově věřících v Ježíše Krista našeho Pána.

Potom, co papež Jan Pavel II., který pocházel z Polska a dobře ovládal německý a ruský jazyk, sehrál spolu s Michaiem Gorbačovem hlavní roli pro zdar německého sjednocení, tak německý papež Benedikt XVI. převzal roli přípravy pro sjednocení všech kostelů. Pozval zástupce 12 světových náboženství do Assisi; dokonce se jako vůbec první papež setkal s jedním zástupcem evangelického kostela ve Wittenbergu, působišti Martina Luthera.

V roce 2017 se bude konat slavnost pětistého výročí reformace a do té doby má „být rána, kterou kostel utrpěl reformací“, uzdravena a všechny dcery kostela se vrátí do mateřského klínu, takže to rozštěpení konečně skončí a vznikne tak zvaná „Jednota v rozmanitosti“ v „jednom kostele“.

Ať v oblasti náboženské, politické nebo ekonomické: ve všech se usiluje o sjednocení. Německo bylo sjednoceno, Evropa je sjednocována, celý svět bude sjednocen pod jednou hlavou, kterou budou všichni s jásotem vítat. Církve Ježíše Krista se to ale netýká. Biblicky věřící nenalézají v tomto světě žádné uznání. Na ně se vztahuje, co náš Pán řekl: „*Já jsem jim dal slovo tvé, a svět je nenáviděl; nebo nejsou ze světa, jako i já nejsem ze světa*“ (Jan.17:14). Oni budou sjednoceni pod svou Hlavou, Ježíšem Kristem.

V roce 1993, tedy teprve před dvaceti lety, si Vatikán, jako kostelní stát, vyměnil se všemi vládami velvyslance, uznal stát Izrael a navázal s ním diplomatické styky. Papež je přece jedinou osobností, který je v celém světě vysoce uznávanou autoritou, a to všemi náboženstvími a vládami. Již 18 let probíhají jednání týkající se obzvláště tří oblastí: postavení katolického kostela v Izraeli; výsost nad svatými místy; a také otázky daní a vlastnictví katolického kostela ve Svaté zemi. Celkem se jedná o 21 důležitých míst, prostranství a budov. Největší překážkou až dosud bylo zdráhání Izraele, vydat vládu nad vrchní síní, kde se konala poslední Večeře, která se nachází na hoře Sion. Izrael kostelu vydal nyní „malý díl“ a papeži oficiálně postoupil místo v té vrchní síní.

Potom, co nyní jsou největší překážky odstraněny, tak nový nuncius v Izraeli, arcibiskup Giuseppe Lanzarotto se zástupcem ministerstva zahraničních věcí Izraele, Danny Ayalonem, vyjednal smlouvu, která má být

v červnu 2013 podepsána ve Vatikánu. Tato smlouva jistě razí cestu každé úmluvě, která Palestincům – muslimům, Židům a křesťanům zajistí právo, zahrne do toho Chrámovou horu a Východní Jeruzalém, a od níž si všichni slibují dlouho očekávaný mír na Blízkém Východě i v celém světě (1.Tes.5:3). Prorok Daniel to předpověděl v 9:27: „... *Utvrdí však smlouvu mnohým v téhodni posledním ...*“

Novému papeži připadne vůdčí role při mírových jednáních, kterou papež Benedikt XVI. jako Němec, který ještě zažil ten strašný čas nacismu, nemohl splnit. Nejvhodnější by byl možná papež z USA, které jsou uznávány celým světem jako velmoc, aby sjednotil všechna náboženství a vyjasnil status pro Jeruzalém s Židy a muslimy. Ale přijde to tak, jak to má přijít.

Bratr Branham řekl, že ta smlouva bude uzavřena v čase, kdy můžeme počítat s vytržením. Citát: „V okamžiku, kdy začne sedmý téhoden, nebo vlastně těch sedm let, je církev už vzata vzhůru.“ (6. srpna 1961). Citát: „Potom, co je církev vzata vzhůru, uzavře Řím s Židy smlouvu“ (18. března 1963). Nám před očima se plní biblické proroctví na všech úrovních, také s Izraelem a my můžeme své hlavy pozdvihnout a víme, že naše spasení se blíží (Řím.8:23; 1.Kor.15:50-58; 1.Tes.4:13-18; 1.Jan.3:1-3).

„*Potom řekl mi: Nezapečetuj slov proroctví knihy této; neboť jest blízko čas.*“ (Zj.22:10).

„*Tak praví ten, který svědectví vydává o těchto věcech: Jistě přijdu brzo. Amen. Přijď tedy, Pane Ježíši.*“ (22:20).

V pověření Božím působící bratr Frank

Misijní cesta

Také tento rok začal hned další cestou, a sice do Indie. Byl jsem přemožen, když bratr Swamy mě po požehnaném shromáždění v Chennai vzal za obě ruce a vděčně řekl, že mě roku 1964 slyšel kázat poprvé. Jemu je nyní 92 let a sotva mohl pochopit, že jsem stále ještě na cestách. Tak na shromáždění v Hyderabadu v New Delhi přijížděli věřící stovky kilometrů, aby se jich mohli zúčastnit.

Byl to bratr Branham, který mi v prosinci 1962 dal adresu jednoho známého evangelisty v Indii. Od mé první návštěvy v roce 1964 byla toto nyní má dvacátá čtvrtá misijní cesta tam. V té době byla zahrnuta do zvěstování celá země od nejzazšího severu až po nejjižnější cíp země. Ale nejen v Indii, také ve všech dalších asijských a vzdálených východních zemích Bůh učinil veliké věci – nejnověji také Mongolsku. Jednotlivostmi, které se tam a také na africkém kontinentu a jiných částech země dějí, se tu žel nemůžeme blíže zabývat.

Ano, jak to Pán zaslíbil Abrahamovi, jsou všechny národy a kmeny požehnány v Ježíši Kristu (Gal.3:14). Jsme si vědomi toho, že nyní zaznívá poslední volání a tak také jsou ještě voláni ti poslední.

Dvě fotografie s našimi sourozenci v Indii

Svobodná lidová mise
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 - Kyje
CZ-198 00

tel. 281 931 729

e-mail: svobodna.lidova@post.cz

